

وهاپیت و استمرار حاکمیت آل سعود

سید مهدی طاهری^۱

استادیار جامعه المصطفی (ص) العالمیه (نویسنده مسئول)

شجاع احمدوند^۲

دانشیار گروه علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبائی تهران

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۴/۰۹/۱۸

تاریخ دریافت: ۱۳۹۴/۰۶/۱۵

چکیده

وهاپیت نام فرقه‌ای است با رهبری محمد بن عبدالوهاب که پس از اتحاد با محمد بن سعود در سال ۱۷۴۴ میلادی، توانستند با کمک یکدیگر اولین دولت سعودی را در منطقه درعیه تشکیل دهند. پس از این توافق، وهاپیت در طول سه قرن گذشته همواره به عنوان ستون اصلی مشروعیت آل سعود طی سه دولت این خاندان مطرح بوده است و آل سعود نیز به منظور بهره‌برداری از نفوذ و تأیید علمای وهابی، با گره زدن توسعه طلبی سیاسی-ارضی خود به اجرای فتوای ابن عبدالوهاب، سایر نقاط کشور را تسخیر کرد.

طی سه قرن گذشته به خصوص در هشت دهه اخیر، آل سعود با کمک وهاپیت به تدریج بر تمام سرزمین عربستان مسلط شده و با توجه به منافع مشترک و اتحاد طرفین، وهاپیت وسیله‌ای برای آل سعود به منظور تداوم قدرت محسوب می‌شود.

مشروعیت بخشی رفتارهای آل سعود توسط وهاپیت و نقش فتوا در استمرار حاکمیت آل سعود، مسئله مقاله پیش روست که با رویکرد توصیفی تاریخی به آن پرداخته شده است.

واژه‌های کلیدی: فتوای وهاپیت، قبیله آل سعود و نظام سیاسی در عربستان

1. taheri@miu.ac.ir

2. shojaahmadvand@gmail.com

۱. طرح مسئله

عربستان سعودی به عنوان کشوری مهم در منطقه، فضای استراتژیک سیاست خود را از سه حلقه مهم تشکیل داده است: اول: خلیج فارس که قلب و عمق استراتژیک اقلیمی و منطقه‌ای سیاست خارجی سعودی محسوب می‌شود. دوم: دایره عربی که قلب و عمق استراتژیک قومی (عربی) سیاست خارجی این کشور تلقی می‌شود. سوم: عنصر ایدئولوژی که قلب و عمق استراتژیک معنوی و روحی سیاست این کشور را در تقویت وهابیت در داخل و گسترش آن در فراتر از مرزها تشکیل می‌دهد (شیخ الاسلامی و سرادر، ۱۳۹۱: ۱۱). شایان ذکر است که رهبران آل سعود با توسل به آیین مذهبی وهابیت، توجیه ایدئولوژیکی فراهم کردند که توضیح‌دهنده چرایی حکومت آنان بوده و این توجیه به عنوان منبع اصلی مشروعیت و ادعایشان درباره قدرت به کار رفته و علت اساسی تداوم حاکمیتشان نیز همین اندیشه مذهبی است (میرزائی، حمایتیان و خواجوی، ۱۳۹۳: ۱۶۷).

با وجود اهمیت دو عنصر اولیه در خارج کشور، نویسنده در این مقاله به نقش وهابیت و استمرار حاکمیت آل سعود با محوریت تفکرات «محمد بن عبدالوهاب بن سلیمان تمیمی نجدی» به عنوان پایه‌گذار معنوی وهابیت و تأثیرپذیرفته از تفکرات احمد بن حنبل و ابن تیمیه خواهد پرداخت.

«احمد بن حنبل» امام مذهب چهارم اهل سنت و مهم‌ترین متفکر «مکتب اهل حدیث» است که سخت مخالف عقل بوده و تنها به ظواهر قرآن، حدیث، نقل اخبار و روایات تکیه می‌کرد (شهرستانی، ۱۳۲۱: ۳۶۲).

هنگام حمله مغول و سقوط خلافت عباسی که معروف به «عصر بی‌ایمانی مردم به اصول اعتقادی و جدا شدن آنان از شریعت اسلامی» بود، (هوشنگی و پاکتچی، ۱۳۹۰: ۱۵۰) ابن تیمیه با کمک شاگردش «ابن قیم الجوزی» در صدد برآمد تا برای یافتن چارچوبی سخت و نقدناپذیر از خوانش رسمی اسلام اقدام کند که این اقدام مخالفت‌هایی را از سوی علمای اسلامی و عامه مسلمین به همراه داشت.

مهم‌ترین تفکرات ابن تیمیه که با مخالفت دیگران مواجه شد عبارتند از: تأکید بر حجیت ظاهر قرآن و حدیث، منع سوگند به غیر خدا و کافر دانستن معتقدان به این عقاید، بدعت دانستن هر امر نوین و مخالفت کردن با عقل، اعتقاد به رؤیت خداوند در آخرت، بازگشت به

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي
فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

فصلنامه علمی-پژوهشی
جمعیت در اسات العالم الاسلامی
پژوهشهای یاسی جهان اسلام

سنت پیامبر اکرم (ص) و عمل سلف (صحابه و تابعین)، منع زیارت قبر پیامبر، انبیا و صالحان، منع توسل به پیامبر اکرم (ص)، ائمه (ع) و حرمت شفیع قرار دادن آنها نزد خدا، حکم به قتل کاهلان نماز و احکام، کافر دانستن صوفیه و شیعیان و نامگذاری آنها به عنوان «روافض»، رد علم شیمی و فلسفه (طاهری، ۱۳۹۳: ۱۶۶-۱۶۷).

با توجه به بحران مشروعیت سیاسی اهل سنت در این دوره، ابن تیمیه ضرورت تأسیس حکومت در قالب واحدهای خودمختار وابسته به یک واحد و همچنین پذیرش اصل شوکت/ غلبه (شکل‌گیری حکومت از طریق زور) به منظور توانمندسازی مسلمانان در مقابل مرتدان و مشرکان را مطرح کرد (عبدالحمید، ۱۹۹۵: ۳۷۰). در این راستا کاربرد زور در حوزه داخلی را در قالب «امر به معروف و نهی از منکر»، به عنوان ابزاری برای اعمال حدود و اجبار مردم به عبادت و در حوزه خارجی نیز در قالب «جهاد» و «قتل کفار» برای حل مشکل تثویز کرد (ابن تیمیه، ۲۰۰۳: ۹۵).

با پافشاری ابن تیمیه بر عقایدش، علمای مذاهب اربعه اهل سنت در شهرهایی چون دمشق و قاهره با وی به مناظره پرداختند که نتیجه آن صدور حکم علما علیه وی مبنی بر «ارائه فتوای دور از مذاهب اسلامی» بود (ابن کثیر، ۱۴۰۷، ۱۴: ۱۳۵). درگذشت او در زندان موجب افول اندیشه وی شد، تا آنکه در قرن ۱۲ ه.ق، محمد بن عبدالوهاب آن افکار را پی گرفت و نظرات ابن تیمیه را که در زمان خودش در حد یک نظریه باقی مانده بود، به مرحله عمل درآورده و با تکفیر مخالفان خود، خون آنها را مباح اعلام کرد.

قابل توجه آنکه یکی از بزرگ‌ترین مخالفان وی، برادرش شیخ «سلیمان» است که در رد سخنان برادرش می‌گوید: «اموری که وهابیان آن را موجب شرک و کفر می‌دانند و آن را بهانه مباح شدن مال و جان مسلمانان می‌پندارند، از هیچ یک از ائمه اسلام شنیده و روایت نشده است که مرتکبان این اعمال را کافر یا مرتد بدانند و دستور جهاد با آنان را داده باشند یا اینکه بلاد مسلمانان را بلاد شرک و دارالکفر نامیده باشند» (جعفری و بهرامی، ۱۳۹۳: ۳۷).

از لحاظ حضور مذاهب مختلف در عربستان هنگام ظهور ابن عبدالوهاب، مردم شرق عربستان شیعه بوده، مردم منطقه عسیر از پیروان مذهب زیدی، اهالی نجد اهل سنت حنبلی، در حجاز اکثریت شافعی، در شمال بیشتر مردم حنفی بودند و همچنین در حجاز برخی مردم معتقد به فرقه‌های صوفیه همچون سنوسیه، ادریسیه، قادریه، گیلانیه و بکتاشیه بودند (فؤاد، ۱۹۶۸: ۱۰۴).

ابن عبدالوهاب با تکیه بر آرای سیاسی ابن تیمیه و به منظور تحقق نگاه دینی خاص خود، با تکفیر گروه‌های مذکور، دست نیاز به سوی حاکمان مختلفی دراز کرد، اما با توجه به مخالفت‌های رؤسای قبایل، شیوخ و علمای شهرهای مختلف از جمله عُیَیْنَه، حُرَیْمَاء، مکه، مدینه، بصره، زیبر و احساء و...، در نهایت برای حفظ جان خود به حاکم «درعیه» پناه برد.

حاکم این شهر «محمد بن سعود» بود که همراهی با وی در جهاد با مخالفان را مشروط به همراهی پس از پیروزی و دریافت غنیمت پس از فتوحات کرد (عبدالفتاح، ۱۹۶۹: ۱۳-۱۴). با توافق طرفین و ایجاد اتحاد در سال ۱۱۵۷ ه.ق/۱۷۴۴ م، تقسیم کار بین آن دو صورت گرفت: سِمَت سازمان‌دهی، رهبری نیروها و نصب حاکم برای مناطق به عهده ابن سعود و سِمَت فتوا دادن، قضاوت، نصب قاضی برای مناطق، اجرای حدود، تعزیرات و نظارت بر توزیع بیت‌المال بر عهده ابن عبدالوهاب گذاشته شد (کشیشیان، ۲۰۰۳: ۳۹-۴۰). از آنجا که ابن عبدالوهاب متعهد شد که خود، اولاد و پیروانش، پیوسته مدافع و یاور امیر سعودی باشند و تمام نیرو و نفوذ خود را در حمایت از آن خاندان به کار برند، از آن تاریخ به بعد فرزندان و نوادگان وی معروف به «آل شیخ»، پیوسته در خدمت شاهان سعودی بودند.

نفوذ آل سعود و آل شیخ در دولت‌های اول و دوم سعودی (۱۷۴۴-۱۸۱۹ و ۱۸۱۹-۱۸۹۱) محدود به شهر کوچک درعیه بود، اما با گسترش منطقه قدرت آل سعود به ریاض در سال ۱۹۰۲ توسط عبدالعزیز بن عبدالرحمن و سپس منطقه نجد و الحساء در سال ۱۹۱۳، منطقه عسیر در سال ۱۹۲۲ و در نهایت با فتح حجاز در سال ۱۹۲۵، این هم‌پیمانی و تعامل، عمق و انسجام بیشتری یافت، تا اینکه بالاخره دولت سوم سعودی در سال ۱۹۳۲ توسط عبدالعزیز پا به عرصه وجود نهاد و در این هنگام وهابیت به‌عنوان تنها عقیده رسمی اعلام شد. از آن تاریخ به بعد وهابیت به‌عنوان ابزاری برای خاندان آل سعود جهت تداوم قدرت به صورت گسترده به حمایت از رفتارهای آل سعود در عرصه‌های مختلف پرداخته و در این زمینه اکثریت وهابیون درباری برای حفظ جایگاه و امتیازات خود، دست به توجیه اقدامات آل سعود از طریق صدور فتوای سیاسی می‌زدند.

کارکرد مشروعیت‌بخشی آن‌ها زمانی قابل تأمل است که گاهی ابزار فتوا برای توجیه آن دسته از اعمال دولت که مخالف احساسات عمومی و حساسیت‌های مذهبی است، به کار گرفته می‌شود. از گذشته تا حال آن‌ها همواره در حمایت از آل سعود به توجیه مواضع متناقض

خود با شرع ادامه داده؛ به گونه‌ای که به خواننده چنین القا می‌شود که علمای سلفی «اسلام را تحت انقیاد» خواسته‌های خود درآورده‌اند. از این رو هر چه را که موافق هوا و هوس آنان انجام گیرد، مطلوب شرع دانسته و آن را توحید ناب به شمار می‌آورند (مالکی، ۱۳۸۶: ۱۶۶). در این راستا سؤال اصلی مقاله آن است که وهابیت چگونه با فتاوی خود، در مشروعیت‌بخشی رفتارهای آل سعود و استمرار قدرت آن‌ها نقش ایفا کرده است؟ نگارنده برای پاسخ به این سؤال، پس از توضیح چارچوب نظری، به بررسی رویکرد عقیدتی وهابیت در وجوب اطاعت از حاکمان آل سعود و همچنین نمونه‌های تاریخی توجیه رفتارهای حاکمان آل سعود توسط وهابیون از طریق صدور فتوا پرداخته است.

۲. چارچوب نظری

موضوع قدرت از مفاهیمی است که در رشته‌های مختلف از جمله جامعه‌شناسی (قدرت فرد، جامعه و چارچوب قدرت) بحث می‌شود و در سیاست نیز قدرت همچون روحی در کالبد علوم سیاسی جریان دارد؛ تا جایی که به‌عنوان موضوع و محور اصلی علم سیاست، غایت و هدف این علم معرفی شده است.

قدرت سیاسی انواع مختلفی در اداره حکومت دارد که هدف تمامی آن‌ها تداوم/استمرار قدرت از راه‌های گوناگون است و در این خصوص نظریه‌پردازان به ارائه نظریه «علت تداوم یا استمرار قدرت» در رژیم‌های گوناگون پرداخته‌اند که در ادامه به صورت مختصر به آن‌ها اشاره می‌شود.

۲. ۱. علت تداوم قدرت در رژیم‌های دموکراتیک: (طاهری، ۱۳۹۳: ۶۵-۶۶)

متفکر	عامل اساسی تداوم قدرت
رابرت دال	سیستم دموکراتیک
لیپست	دموکراسی سیاسی
دو توکویل	جامعه مدنی
پاره تو	گردش نخبگان
دورکهایم	همبستگی اجتماعی
ماکس وبر	سیستم بروکراتیک
جوزف نای	حکمرانی هوشمند

رونالد دورکین	حکمرانی قانونی
هابرماس	حکمرانی ارتباطی
هانتینگتون	نوسازی سیاسی

۲.۲. علت تداوم قدرت در رژیم‌های غیردموکراتیک و استبدادی: (طاهری، ۱۳۹۳: ۶۷)

متفکر	عامل اساسی تداوم قدرت
ماکیاول	قدرت مبتنی بر زور
مارکس	سلطه ایدئولوژی و مذهب
والرشتاین	حکمرانی امپریالیستی
گرامشی	حکمرانی ایدئولوژیک
لوسین پای	قدرت نظامی
گوندلر فرانک	وابستگی پیرامون به مرکز

۳.۲. علت تداوم قدرت در رژیم‌های استبدادی عرب: (طاهری، ۱۳۹۳: ۶۸)

متفکر	عامل اساسی تداوم قدرت
ابن خلدون	قومیت و ثروت
سمیر امین	اقتصاد رانتی وابسته
مرشایمر	اتحاد استراتژیک با کشورهای بزرگ
فرید زکریا	حکمرانی سنتی مبتنی بر مشروعیت مذهبی
هشام شرابی	حکمرانی ایدئولوژیک
علی وردی	سنت همبستگی و عصبيت عربی
عابد الجابری	ناخودآگاه عربی با تکیه بر عناصر سه گانه قبیله، عقیده و غنیمت

۴.۲. علل تداوم قدرت در رژیم‌های استبدادی عرب از دیدگاه محمد عابد الجابری

عابد الجابری در کتاب عقل سیاسی در اسلام، با بررسی نمودها و مشخصه‌های عمل در فرایند سیاست در فرهنگ و تمدن اسلامی، به وجود رابطه‌ای دوسویه میان عقل سیاسی و واقعیت پیرامون آن (تاریخ سیاسی عربی) اشاره می‌کند.

از نظر جابری، «عقل سیاسی» منبع و مرجعی است که چارچوب ناخودآگاه سیاسی را

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

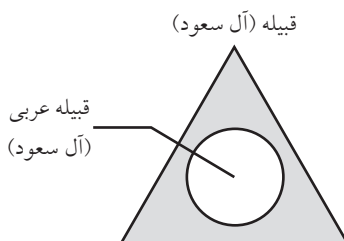
شکل می‌دهد و تشکیل‌دهنده جایگاه این ناخودآگاه در «روان» گروهی است که می‌توان آن را «مخیله اجتماعی» نامید که آثار خود را در عمل و «کنش سیاسی» به منصفه ظهور می‌رساند. کنش سیاسی به‌مثابه قدرتی است که در جامعه اعمال می‌شود و نمودهای تئوریک و عملی آن که دارای چهره‌ای اجتماعی‌اند، در نتیجه چیزی را می‌سازند که آن را «عقل سیاسی» می‌نامد (جابری، ۱۳۸۴: ۱۷-۲۱).

کلیدهایی که جابری برای قرائت عقلانیت سیاسی عربی پیش می‌نهد، بر پایه سه عنصر «قبیله»، «عقیده» و «غنیمت» استوار است:

- قبیله شیوه حکومت مبتنی بر تکیه به قدرت نزدیکان و خویشاوندان به جای توجه به اهل تخصص، توانایی افراد مورد اعتماد مردم و یا نظام برآمده از انتخاب دموکراتیک است؛
- عقیده نمادهایی ذهنی است که پایه‌ریز باورها و ایمان بوده و موجب همبستگی و سیاسی شدن جامعه می‌شود؛

- غنیمت نقش اقتصاد در جوامع بر پایه خراج و رانت (هر گونه درآمد بدون نیاز به تلاش انسان) است (جابری، ۱۳۸۴: ۷۱-۷۶).

اگر بخواهیم دیدگاه جابری در خصوص عناصر تداوم قدرت در رژیم‌های استبدادی عرب را در مورد عربستان معاصر تطبیق دهیم، باید گفت که ساختار قدرت در این کشور با برتری قبیله بر سایر عناصر و محوریت قبیله آل سعود است که مهم‌ترین عناصر مرتبط با آن پیوند قبیله آل سعود با عقیده (وهابیت) و اقتصاد رانتی (درآمد نفت و حج) است.

عقیده (وهابیت) غنیمت (درآمدهای ناشی از اماکن مقدس و نفت)

با توجه به اینکه موضوع این مقاله «مشروعیت بخشی رفتارهای آل سعود توسط وهابیت و نقش فتوای وهابی در استمرار حاکمیت آل سعود» است، لذا بحث در خصوص جایگاه عنصر

قبیله آل سعود و غنیمت در تداوم قدرت رژیم استبدادی عربستان سعودی، مجال دیگری را می‌طلبد. بنابراین در ادامه رویکرد عقیدتی وهابیت در وجوب اطاعت از حاکمان آل سعود و همچنین نمونه‌های تاریخی توجیه رفتارهای حاکمان آل سعود توسط وهابیون مورد بحث قرار می‌گیرد.

۳. وهابیت: از مشروعیت بخشی تا انحصار

در عربستان به‌ویژه در نجد، وهابیت همواره از طریق ترویج دکتربن ابن تیمیه و ابن عبدالوهاب در خصوص اصل استیلاء (شوکت/غلبه) و شکل‌گیری حکومت از طریق زور به توجیه عقیدتی قدرت خاندان آل سعود پرداخته و در این راستا وهابیت دولتی این فرهنگ را ترویج می‌کند که پادشاه نماینده اراده خدا در قلمرو سیاسی، حامی و مدافع اسلام و حریم شریفین، مجری حدود اسلام و منشأ خیر و برکت برای مردم بوده و فرمانش لازم‌الاطاعه بوده و قیام علیه حاکم نیز حرام است.

وهابیت در دفاع از ایده خود مستنداتی ارائه می‌کند که در ادامه به صورت مختصر به ذکر دلایل مشروعیت بخشی در ایدئولوژی وهابیت و پاسخ به آن‌ها خواهیم پرداخت.

• قرآن

وهابیون با تمسک به آیه «یا ایها الذین آمنوا أطیعوا الله و أطیعوا الرسول و أُولی الامر منکم» (نساء: ۵۹) می‌گویند: از عمومیت و اطلاق اولی الامر استفاده می‌شود که از هر حاکمی (خوب یا بد) باید اطاعت شود و اطاعت از اولوالامر، مقید به ولی امر عادل یا فاجر نشده است. در ضمن این جمله تخصیص نمی‌پذیرد و نمی‌توان گفت منظور حاکم عادل است (الاسئله و الأجوبه: ۳۲۱).

• دیدگاه سلف

- احمد بن حنبل: هر کس بر آنان به شمشیر غلبه کند تا خلیفه شود و امیرالمؤمنین نامیده شود، حلال نیست برای کسی که ایمان به خداوند و روز قیامت دارد که بیتوته نماید و او را امام بر خود نداند، او امیر مؤمنان است برّ باشد و یا فاجر (الفراء، ۱۹۶۰: ۲۰).

- شیخ ابو زهره: از امام احمد بن حنبل ثابت شده است که می‌گوید: زیر پرچم سلطان با هر عملی که داشته باشد عدالت و یا جور، صبر لازم است و بر امیران نباید به شمشیر خروج

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الاسلامی
فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

کرد، هر چند جائز باشند (أبوزهره، ۱۹۴۸: ۱۵۵).

- ابن تیمیه: اعتقاد به امامت یزید و سایر مروانیان، قبول یک واقعیت تاریخی است، زیرا این اشخاص چه امام و چه خلیفه نامیده شوند و چه سلطان، هر یک در روزگار خود صاحب قدرت و شمشیر بودند و در عمل زمام امور را در اختیار داشتند. اما اینکه آدم خوبی هم بوده‌اند یا نه، مطلب دیگری است و به این اعتبار، انکار امامت یزید یا عبدالملک مروان یا منصور عباسی چنان است که خلافت ابوبکر، عمر و عثمان یا سلطنت کسری و قیصر و نجاشی را منکر باشد (کریم زاده، ۱۳۸۵: ۳۱).

• حجّیت عمل صحابه

از آنجا که عمل صحابه برای وهابیون حجیت دارد، موارد متعددی را به‌عنوان شاهد و مؤید دیدگاه خود می‌آورند که برخی از آن‌ها عبارتند از:

- نماز خواندن عبدالله بن مسعود به امامت ولید بن عقبه بن ابی معیط، با اینکه ولید، فردی شریابخوار و لایبالی بود.

- عمل صحابی معروف، عبدالله بن عمر که به امامت حجاج بن یوسف نماز خواند، با اینکه حجاج مردی ظالم و خونخوار بود.

- برخی از صحابه در نماز به ابن ابی عبیده اقتدا می‌کردند، با اینکه به انحراف عقیدتی وی آگاه بودند و او آشکارا مردم را به گمراهی دعوت می‌کرد.

این‌ها خلاصه استدلال وهابیان برای وجوب اطاعت از حاکم (اعم از ظالم یا عادل) است؛ این در حالی است که بسیاری از جریان‌های اسلامی حتی از میان اهل سنت نیز این دیدگاه را نپذیرفته و برای رد آن دلایلی دارند که در ادامه به آن اشاره می‌شود:

برداشت وهابیت از قرآن به صورت کلی با برخی از آیاتی که به‌صراحت به این موضوع اشاره می‌کند، منافات دارد از جمله:

- «ولا تتركوا الى الذين ظلموا فتمسكم النار و مالکم من دون الله من اولیاءم لاتنصرون» (هود: ۱۱۳)

- «ولا تعاونوا علی الایم و العدوان»؛ (مائده: ۲)

- «و وصینا الإنسان بوالدیه حسناً و إن جاهدک لتشرک بی ما لیس لک به علم فلا تطعهما» (عنکبوت: ۸)

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الاسلامی

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بنیادی جهان اسلام

- «وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُلْحُونَ» (شعراء: ۱۵۱-۱۵۲)
 - «وَلَا تُطِيعُوا مَنْ أَغْلَقْنَا قُلُوبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ» (کهف: ۲۸)

این آیات، قیدهای واضحی بر آیه اولی‌الامرند که اگر از مفسدان و ظالمان تبعیت کنیم، اطاعت اهل معصیت کرده‌ایم. همچنین در بحث سنت پیامبر و احادیث ایشان نیز باید یادآوری کرد که از اطاعت مخلوق گناهکار نهی شده است: «لا طاعة لمخلوق فی معصیة الخالق» (فیض الاسلام، ۱۳۸۵: حکمت ۱۵۶).

علاوه بر آن حتی خلفای اهل سنت نیز این موضوع را مورد نهی قرار دادند که از جمله آن‌ها عبارتند از:

- **خلیفه اول:** تا وقتی من در میان شما از خدا و پیامبر اطاعت می‌کنم از من اطاعت کنید و هر گاه معصیت نمایم، اطاعتی برای من بر شما نخواهد بود (ابن هشام، ۱۳۵۵، ۴: ۳۴۱).
 - از خلیفه اول نقل شده که رسول خدا(ص) می‌فرمود: «هر گاه مردم ظالمی را ببینند و دو دست او را نبندند، نزدیک است که خداوند عذاب خود را به آنان تعمیم دهد» (الترمذی، ۱۴۲۶، کتاب الفتن: ح ۲۰۹۴).

- **خلیفه دوم:** «دوست داشتم من و شما در عمق دریا بودیم و دریا ما را به سمت مشرق و مغرب می‌برد، هرگز مردم از اینکه مردی از خودشان را به‌عنوان حاکم برگزینند، عاجز نیستند، که هر گاه استقامت داشت از او پیروی کنند، و اگر(از حق) مایل شد او را بکشند، طلحه گفت: چرا نگفتی، هر گاه کجی برای او حال شد او را عزل می‌کنند، عمر گفت: کشتن برای کسی که بعد از او می‌آید بازدارنده‌تر است» (المعتزلی، ۱۹۹۸، جزء ۱۲: ۵۳).
 شایان ذکر است که در این زمینه فقهای اهل سنت غیر از حنابله نیز دیدگاه متفاوتی با رویکرد وهابیت داشتند که به برخی از آن‌ها اشاره می‌شود:

- **ابن حزم اندلسی:** او امامی است که اطاعت از او واجب است تا وقتی مردم را به کتاب خداوند و سنت پیامبر فراخواند، و اگر نسبت به یکی از این دو منحرف شود، جلو انحراف او گرفته می‌شود و بر او اجرای حد می‌شود و اگر از اذیت او ایمنی حاصل نشود مگر به خلعش، خلع می‌شود و دیگری در ولایت جایگزین او می‌شود (ابن حزم، ۱۳۸۸، ۴: ۱۷۶).
 - **ماوردی:** «آنچه موجب تغییر حالت امام می‌شود و او را از امامت بیرون می‌برد، دو چیز است: اولی خارج شدن امام از عدالت و دومی نقص در بدن» (الماوردی، ۱۹۶۰: ۱۷).

انجمن مطالعات جهان اسلام
 Islamic World Studies Association
 جمعية دراسات العالم الاسلامي
 فصلنامه علمی-پژوهشی
 پژوهش‌های بانی جهان اسلام

- **زمخشری:** «خدا و رسولش از حاکمان جور بیزارند، بنابراین در وجوب اطاعت (در آیه اولوالامر) عطف بر خدا و رسول خدا نخواهند بود» (الزمخشری، بی تا، ۱: ۴۰۵).

- **بیضاوی:** «خداوند مردم را امر به اطاعت از آنان نموده پس از آنکه آنان را امر به عدالت نموده، به جهت تنبیه بر اینکه وجوب اطاعت از آنان تا وقتی است که آنان بر حق باشند» (البیضاوی، ۱۴۲۹، ۱: ۲۲۰).

- **رازی:** «ظالمان، امین بر دستورات الهی نیستند و نمی توانند مقتدای مردم باشند، بنابراین ائمه دین نخواهند بود، و به دلالت آیه (لاینال عهدی الظالمین) بطلان امامت فاسق ثابت است» (الرازی، ۱۹۳۸، ۷: ۴۷).

در خصوص تبعیت وهابیت از عمل صحابه نیز باید یادآور شد که اگر از عمل برخی صحابه در اقتدا به حاکم نامشروع وقت چنین نتیجه گیری شود که از هر حاکمی - ظالم یا عادل - باید تبعیت کرد، این پرسش مطرح می شود که چرا عبدالله بن عمر خلافت عثمان را پذیرفت، اما خلافت حضرت علی (ع) و امام حسن (ع) را نپذیرفت؟ چرا برخی از صحابه با حضرت علی (ع) بیعت نکردند؟ بنابراین عمل صحابه همواره نمی تواند حجت باشد و حجیت آن، ضوابط و شرایطی دارد و صرف صحابی بودن کافی نیست.

با توجه به دیدگاه های وهابیت در خصوص حاکمان و وجوب اطاعت از آنها، خاندان آل شیخ (خاندان ابن عبدالوهاب) از نفوذ عقیدتی خویش در جامعه اغلب به صورتی ابزاری و به سود آل سعود بهره می گیرند، لذا از جایگاه قابل توجهی در عرصه قدرت برخوردار بوده و جناح مذهبی در عربستان بعد از شاهزادگان سعودی دومین جناح کشور به حساب می آید. عملاً با اعطای مشروعیت از سوی وهابیت به خاندان سعودی، حاکمان نیز آنها را از مواهب مادی و معنوی بهره مند ساخته و فراتر از نقش یک نهاد دینی، سهمی از قدرت در سطوح بالای نظام از جمله وزارتخانه های دادگستری، حج و شئون اسلامی، اوقاف، و دعوت و ارشاد را به آنها واگذار کرده اند. همچنین علاوه بر تشکیلات مذهبی حکومتی، سازمان های گسترده داخلی در رابطه با امور مذهبی تحت هدایت وهابیون درباری تشکیل شده است که هیئت امر به معروف و نهی از منکر، کبار العلماء، المجلس الأعلى للشئون الاسلامیة و دانشگاه های دینی دولتی از جمله آنهاست. علاوه بر آن با گسترش نفوذ وهابیت در خارج کشور از طریق «رابطه العالم الاسلامی»، حمایت از فعالیت دانش آموختگان وهابی و... در عرصه های فراملی

نیز دست به توجیه اقدامات آل سعود می‌زنند.

در این راستا رژیم سعودی نیز با حمایت از فعالیت آن‌ها در عرصه خارج کشور، به دنبال صدور ایدئولوژی وهابیت در تمام نقاط دنیاست که از جمله مهم‌ترین اقدام آن‌ها تشکیل، پرورش یا حمایت مالی گروه‌های تکفیری در کشورهای مختلف بوده است.

افراط گرایان وهابی با حمایت عربستان، برای تبلیغ عقاید و اندیشه‌های خود، در سفر به کشورهای مختلف، از طریق برنامه‌هایی همچون ساخت و نفوذ در مساجد، بورسیه تحصیلی، ایجاد سازمان‌های خیریه، جریانات مذهبی، انتشارات و ... به فعالیت پرداخته و یکی دیگر از راه‌های مهم در تبلیغ وهابیت، نفوذ آنان در تشکیلات روحانیان و مفتیان کشورهای گوناگون است؛ به گونه‌ای که امامان جماعت و شخصیت‌های مذهبی، بلندگوی وهابیت به شمار آمده و قدرت برتر در مناطق اسلامی به امام جماعت انتقال می‌یابد و او نیز تلاش می‌کند از منظر ساختار سنتی منطقه و حتی سطح کشور به اقدامات و رسالت خود مشروعیت بخشد. ذکر این نکته ضروری است که سعودی‌ها برای ترویج وهابیت در نقاطی که با مقاومت کمتری مواجه می‌شدند؛ فعالیت بیشتری داشته و از آنجا که اندیشه‌های سلفی برای مردم عوام جذابیت‌های ظاهری از جمله بازگشت به سده‌های اولیه اسلام و □ دارد، لذا مسلمانان مأیوس‌شده از تفکرات غربی به راحتی جذب این فضا شده و در نهایت همه این افراد می‌توانند توجیه‌گر رفتارهای آل سعود در سراسر دنیا باشند.

۴. نمونه‌های تاریخی توجیه رفتارهای حاکمان آل سعود توسط وهابیون

با توجه به اهمیت نقش توجیه‌گر عقیده وهابیت، شیوخ وهابی جایگاه مهمی در تداوم و استمرار قدرت حاکمان سعودی دارند و حتی برخی از افراد بیش از آنکه نظرشان از سر ایمان باشد، به جنبه‌های سیاسی قضیه نگریسته و عواملی چون ضرورت وجود یک مرکزیت نیرومند در چارچوب عقیدتی اهل سنت و عناوین ثانویه دیگر همچون مصالح سیاسی، نظامی و اقتصادی باعث حمایت آن‌ها از آل سعود است. لذا با اینکه برخی از علمای طرفدار رژیم سعودی در داخل و خارج این کشور نسبت به وابستگی آل سعود به خارجی‌ها، فساد موجود در دربار سعودی و سایر مشکلات مطلع هستند، اما بنا بر مصالح مذکور از آنان طرفداری می‌کنند و یا حداقل سکوتی رضایتمندانه را پیش گرفته‌اند.

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي
فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

۹۸

سال پنجم، شماره چهارم، زمستان ۱۳۹۵

در این راستا اکثریت وهابیون درباری برای حفظ جایگاه و امتیازات خود، دست به توجیه اقدامات آل سعود از طریق صدور فتوای سیاسی می‌زنند؛ تا جایی که حتی اگر زمانی سیاست دولت در تقابل با اعتقادات مذهبی آن‌ها باشد، باز هم به توجیه اقدام آل سعود و حمایت از آن‌ها پرداخته‌اند. کارکرد مشروعیت‌بخشی آن‌ها زمانی قابل ملاحظه و تأمل است که حتی ابزار فتوا برای توجیه برخی از رفتارهای مخالف احساسات عمومی و حساسیت‌های مذهبی توسط دولت به کار گرفته می‌شود.

از گذشته تا حال وهابی‌ها همواره در حمایت از آل سعود به توجیه مواضع متناقض خود ادامه داده‌اند؛ به گونه‌ای که به خواننده چنین القا می‌شود که علمای سلفی «اسلام را تحت انقیاد» خواسته‌های خود درآورده‌اند. از این رو هر چه را که موافق هوا و هوس آنان انجام گیرد، مطلوب شرع دانسته و آن را توحید ناب به شمار می‌آورند (مالکی، ۱۳۸۶: ۱۶۶). در ادامه برای آشنایی بیشتر با مباحث مطرح‌شده، به ذکر برخی نمونه‌های موردی توجیهات وهابیت در حمایت از سیاست‌های آل سعود خواهیم پرداخت.

۴. ۱. حکم ارتداد و قتل اخوان

عبدالعزیز بن عبدالرحمن پایه‌گذار دولت سوم آل سعود، از لشکر اخوان برای گسترش سرزمین طی سال‌های ۱۹۱۶ - ۱۹۲۰ بهره گرفته و این گروه به رهبری «فیصل الدویش» در پیروزی‌های آل سعود و تحکیم موقعیت او نقش ارزنده داشتند (الکاتب، ۲۰۰۴: ۱۱۵-۱۱۶)، اما بر اثر تعامل عبدالعزیز با نیروهای خارجی به‌خصوص بریتانیا برای تحکیم حکومتش در سال ۱۹۲۶، اخوان به مخالفت با وی پرداختند. الدویش درباره علت مخالفت با عبدالعزیز بن سعود می‌گوید: «ما به آنچه که مشایخ سعودی می‌گفتند سخت معتقد بودیم، زیرا آن‌ها را واسطه‌ای بین خود و خدا می‌دانستیم، ولی نمی‌دانستیم که آن‌ها واسطه بین ما و انگلیس هستند» (السعید، ۱۳۶۷: ۴۳).

گروه اخوان با حضور رهبران قبایل مطیر، عتیبه و عجمان (اصلی‌ترین محور ارتش عبدالعزیز) در سال ۱۹۲۶ در «ارطاویه» کنفرانسی را ترتیب دادند تا مبارزه خود برای پاسداری از دین و مخالفت با مظاهر کفر را اعلام کنند (ابراهیم، ۱۳۸۶: ۳۵-۳۶). در این کنفرانس آن‌ها عریضه‌ای به شاه نوشتند که در آن عریضه کارهای خلاف شرع عبدالعزیز بن سعود که می‌بایست از آن‌ها عدول کند، به ترتیب زیر آمده بود:

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

۱۰۰

سال پنجم، شماره چهارم، زمستان ۱۳۹۴

- فرستادن فرزندش سعود به مصر؛ کشوری که تحت‌الحمايه بریتانیاست؛
- فرستادن فرزندش فیصل به لندن برای جلب حمایت بریتانیا؛
- وارد کردن وسایل شیطانی شامل تلگراف، تلفن و اتومبیل به بلاد اسلامی؛
- گرفتن عوارض گمرگی از مسلمانان نجد؛

- اجازه دادن به قبایل شرق اردن و عراق در فرستادن رمه-هایشان برای چرا در دیار اسلام؛
- ممنوع کردن تجارت با کویت (اخوان متذکر می‌شدند که اگر رعایای کویت کافرند بر او واجب است که علیه آنان اعلام جنگ مقدس کند و چنانچه مؤمن هستند نباید تجارت با آنها منع شود)؛
- تساهل با شیعیان احساء، زیرا از نظر آنها یا باید به وهابیت می‌گرویدند و یا کشته می‌شدند (الیاسینی، ۱۹۹۰: ۶۴).

مخالفت آنها با عبدالعزیز تا جایی شدت گرفت که عبدالعزیز فعالیت آنها را نه تنها مغل نماد و آرامش، بلکه خطری جدی برای حکومت خود دانسته و از آنجا که این حرکت از چارچوب مشروعیت‌بخشی به حکومت آل سعود خارج شده بود، عبدالعزیز از علمای درباری و سران قبایل خواست تا تجمعی برگزار کنند و در این خصوص تصمیم بگیرند.

با مذاکرات صورت‌گرفته از سوی عبدالعزیز، علمای درباری در سال ۱۹۲۹ فتوای اعدام آنها را صادر کردند (فیلی، ۲۰۰۲: ۵۴۰ - ۵۴۱). دلایل علمای وهابی برای مقابله با اخوان آن بود که حق دعوت به جهاد منحصر به حاکم بوده و اطاعت از امام و اجرای اوامر وی نیز واجب است که اخوان در این دو زمینه تخطی کرده بودند (ابوعلیه، ۱۹۶۹: ۱۴۸).

در نهایت عبدالعزیز با فتوای علمای وهابی درباری به جنگ اخوان رفت و در سال ۱۹۲۹ در نبرد «سیبیل» آنها را شکست داد (Dekmegian, 1985: 138).

۲.۴. صدور فتوای اعدام مخالفان آل سعود در سال ۱۹۶۷

برخی از افراد مسلمان که در مارس ۱۹۶۷ به دلیل مشارکت در فعالیت‌های بمب‌گذاری از سوی حکومت دستگیر شدند، با فتوای علمای درباری به اتهام «تشویق ساکنان پادشاهی به طرد اسلام و پیروی از لنین به جای محمد (ص)» اعدام شدند (شراره، ۲۰۲، ۱۹۸۱). این در حالی بود که این افراد مسلمان بودند و به بهانه حفظ قدرت آل سعود این فتوا صادر شد.

۳.۴. صدور حکم اعدام گروه‌های وهابی مخالف آل سعود در سال ۱۹۷۹

در اول محرم ۱۴۰۰ هـ ق (نوامبر ۱۹۷۹ م)، حدود ۹ ماه پس از پیروزی انقلاب اسلامی

فصلنامه علمی-پژوهشی
جمعیت در اسات العالم الاسلامی
پژوهشهای بنیادی جهان اسلام

ایران، مخالفان وهابی به رهبری فردی به نام «جهیمان العتیبی» در انتقاد و مخالفت با آل سعود به خاطر فساد اخلاقی خاندان سلطنت، پناه دادن به مشرکان (امریکا) و عدم ترویج توحید در کشورهای همسایه سر به شورش برداشتند و مسجدالحرام را به مدت حدود دو هفته اشغال کردند (ابراهیم، ۱۳۸۶: ۳۸).

انقلابیون در بیانیه خود که به وسیله العتیبی در کعبه قرائت شد، این موارد را خواستار شدند:

- از بین بردن مظاهر فرهنگ و سنت‌های غربی، انتشار فرهنگ و ارزش‌های اسلامی و قطع رابطه با کشورهای استعماری غرب؛

- سرنگونی حکومت سلطنتی موروثی، برقراری حکومت اسلامی، محاکمه خاندان سعود و مصادره اموال آنان؛

- اعلام کافر بودن ملک خالد و خانواده‌اش که خلاف حکم خدا، بر اریکه قدرت نشسته و بر مسلمین حکم می‌رانند؛

- متوقف کردن صادرات نفت به ایالات متحده آمریکا به دلیل مواضع خصمانه این کشور نسبت به اسلام و مسلمین و کاهش تولید نفت به نحوی که با نیاز مملکت متناسب باشد و از هدر رفتن بیشتر ثروت ملی جلوگیری کند؛

- اخراج کلیه کارشناسان و مستشاران نظامی خارجی که بر جزیره العرب تسلط پیدا کرده و همچنین برجیدن پایگاه‌های نظامی امریکایی (آقای، ۱۳۶۸: ۸۹ - ۹۰).

در این موقعیت که ملک خالد پادشاه عربستان از همه نظر درمانده شده بود، از علمای وهابی به ریاست «بن باز» برای ورود گروه‌های نظامی به منظور سرکوب جهیمان العتیبی و هوادارانش درخواست فتوا کرد (الرشید، ۲۰۰۵: ۲۰۱ - ۲۰۲).

چتربازان فرانسوی با اجازه علمای وهابی وفادار به رژیم سعودی، وارد مسجدالحرام شدند، مسجد را آب انداختند و با کشتن شورشیان به وسیله برق قضیه را به اتمام رساندند (ابوریش، بی تا: ۱۱۸).

این در حالی است که در اسلام ورود کفار به شهر مکه و همچنین مساجد حرام است، چه رسد به مسجدالحرام. با اینکه کشتن کوچک‌ترین حیوانات و ریختن خون در خانه خدا حرام است، اما از دیدگاه وهابیت درباری این حرمت برای حفظ قدرت خاندان آل سعود،

توجیه شرعی پیدا می‌کند.

۴. ۴. مشروعیت بخشی به استقرار نیروهای امریکایی در خاک عربستان

پس از حمله عراق به کویت، بن لادن در برابر تهدید نیروهای عراقی علیه سرزمین عربستان به ملک فهد پیشنهاد کمک مجاهدین را داد، اما با مخالفت وی مواجه شده و ملک فهد به جای آن، اجازه ورود نیروهای امریکایی و متحدان به خاک عربستان را صادر کرد (Jehl, 2001: 27 Dec). با استقرار نیروهای امریکایی در خاک عربستان به منظور عملیات علیه عراق و آزادسازی کویت، جامعه سنتی و بسته عربستان یکباره با حضور سربازان و مستشاران زن و مرد امریکایی در شهرها روبه‌رو شد. رفتار نظامیان امریکایی حساسیت قابل توجهی را در جامعه سعودی از خود باقی گذاشت. این موضوع «اهانت به مقدسات و طرح غربی برای کنترل اعراب و مسلمانان» (Wright, 2002: 16 September) تلقی شد و موجی از حساسیت عمومی و سپس اعتراضات جمعی را در کشور عربستان ایجاد کرد.

به منظور حل این معضل ملک فهد از «بن باز» درخواست «صدور فتوای جهاد علیه صدام حتی با گرفتن یاری از کفار» را مطرح کرد (الرشید، ۲۰۰۵: ۲۳۱). هنگامی که روحانیت رسمی اقدام به صدور فتوا برای توجیه حضور سربازان ایالات متحده در خاک عربستان کرد، در مقابل برخی از رهبران روحانی وهابی حضور سربازان امریکایی در میهن خود و توجیه آن با استفاده از فتوای مذهبی را محکوم دانسته و فهد را به دلیل رفتارهای شخصی، روش حکومت کردن و نیز سیاست‌های داخلی و خارجی، به انحراف از صراط مستقیم دین اسلام، محکوم کردند. اما پس از اعتراض شدید آن‌ها به حاکمیت، خاندان آل سعود با تکیه بر فتوای علمای درباری، چهره‌های بارز مخالف را دستگیر و روانه زندان کرد.

۴. ۵. جواز صلح با اسرائیل

پس از تحولات جنگ دوم خلیج فارس که عربستان امنیت شکننده‌ای داشت و حمایت امریکا باعث حفظ قدرت شده بود، با رایزنی امریکا یک هیئت ده نفره از رهبران جامعه یهودیان امریکا در اکتبر ۱۹۹۴ به ریاست «آبراهام فاکسمن» (Abraham Faksman) به مدت پنج روز از عربستان سعودی دیدار و با تنی چند از مقامات سعودی از جمله وزیر امور خارجه این کشور ملاقات کردند. به گزارش رادیو امریکا این هیئت برای نزدیک کردن روابط اسرائیل و عربستان به ریاض سفر کردند. مقامات آل سعود نیز برای حل مشکلات

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بای جهان اسلام

۱۰۲

سال پنجم، شماره چهارم، زمستان ۱۳۹۴

احتمالی از رهبران وهابی درخواست حکم شرعی کردند و «بن باز» مفتی وقت عربستان در این خصوص گفت: «در صورتی که ولی امر در آن (صلح با اسرائیل) مصلحتی ببیند، ترک مخاصمه همیشگی یا موقت جایز است، اسرائیل اکنون دشمن به حساب نمی‌آید و صلح با آن جایز است» (سلیمانی، ۱۳۷۹: ۱۸۸).

۴. ۶. حرمت انتخابات

از آنجا که در عربستان تمامی اعضای شورای بیعت (هیئۃ البیعة) و مجلس شورای خاندان حاکم (مجلس الاسره المملکة السعودیة) از سوی پادشاه منصوب شده و مردم هیچ نقشی در انتخاب آن‌ها ندارند، عطف به تحولات کشورهای عربی سال ۲۰۱۲، اعتراضاتی در عربستان مبنی بر برگزاری انتخابات صورت گرفت.

در پی این اعتراضات، مفتی وهابی «شیخ عبدالرحمن بن ناصر البراک» در توجیه سیستم بسته سیاسی و سلطنت استبدادی در این کشور، «برگزاری انتخابات را حرام دانسته و آن را تشبیه به کفار نامید. با این استدلال که انتخابات برای تعیین اعضای مجلس شورا یا هر مجلس دیگر توسط کفار به کشورهای اسلامی وارد شده و حرام است، چون انتخابات باعث می‌شود رأی عالم، جاهل، زن و مرد با هم برابر باشد که این امر با عقل و شرع تعارض دارد. بر مبنای شرع، رهبر را باید اهل حل و عقد و افراد دارای شأن و منزلت انتخاب کنند، نه عامه مردم» (abna.co).

۴. ۷. حرام شمردن عریضه‌نویسی توسط اصلاح‌طلبان

حکومت عربستان از نیمه دوم دهه ۱۹۸۰ به این سو، با چالش‌های سیاسی و انتقاداتی جدی از سوی طبقه متوسط جدید مواجه بوده و در چند دهه اخیر افراد، گروه‌ها و فعالان مدنی و سیاسی طبقه متوسط به‌عنوان مهم‌ترین منتقد و اپوزیسیون حکومت سعودی ظاهر شده‌اند (اشرف نظری و قنبری، ۱۳۹۳: ۱۷۷).

برخی از گروه‌های سیاسی مذکور در عربستان در قالب «عریضه‌نویسی» درخواست‌های خود را برای حل معضلات و تغییر در ساختار قدرت این کشور برای شاه عربستان نوشته و همچنین آن را به صورت عمومی منتشر کردند که از جمله مهم‌ترین عریضه‌نویسی‌ها عبارتند از: - **دسامبر ۱۹۹۰:** درخواست ۴۳ نفر از دانشگاهیان، نویسندگان و بازرگانان با رویکرد لیبرال و سکولار خطاب به ملک فهد برای تدوین و تصویب قانون اساسی، تحقق شورای مشورتی و ایجاد چارچوبی برای صدور فتوا؛

فصلنامه علمی-پژوهشی
جمعیت در اسات العالم الاسلامی
پژوهش‌های یاسی جهان اسلام

۱۰۳

وهابیت و استمرار حاکمیت آل سعود

- مه ۱۹۹۱: ارسال نامه از سوی بیش از ۴۰۰ اسلام‌گرا به شاه فهد به منظور اصلاحات فوری سیاسی-قضایی؛

- ژوئیه ۱۹۹۲: طومار رهبران شیعه برای شاه به منظور تشکیل شورای مشورتی و توقف تبعیض علیه شیعیان؛

در دهه اول قرن ۲۱ نیز تحت تأثیر حوادثی همچون ۱۱ سپتامبر، اشغال افغانستان و ایجاد ساختار جدید قدرت در عراق که فشار به آل سعود برای انجام اصلاحات شدت گرفت، عریضه‌های بسیاری توسط گروه‌های مختلف عربستانی به دولت ارائه شد که مهم‌ترین آن‌ها در ژانویه ۲۰۰۳، آوریل ۲۰۰۳، سپتامبر ۲۰۰۳ و مارس ۲۰۰۴ بوده است.

اصلاح‌طلبان در این طومارها مطالباتی را مطرح کردند که مهم‌ترین آن‌ها عبارتند از: اعطای قدرت قانونگذاری، کنترل شورای مشورتی، انتخاب آن به‌عنوان نهادی منتخب، ایجاد نظام قضایی مستقل، آزادی بیان، تأسیس نهادهای جامعه مدنی، توزیع عادلانه ثروت میان مناطق مختلف کشور، مقابله با فساد، رشوه و سوءاستفاده از قدرت و مناصب رسمی (واعظی و اسدی، ۱۳۸۹: ۲۲۸ - ۲۳۱).

با توجه به تندتر شدن درخواست‌های اصلاح‌طلبان سیاسی در طول زمان، آل سعود از ترس زیر سؤال رفتن مشروعیت نظام سیاسی خود، دست به دامن نهاد رسمی دینی شد و علمای سنتی نیز عریضه‌ها را «خلاف قوانین الهی» دانسته و آن را محکوم کردند (روزنامه ایلاف، ۲۰ ژانویه، ۲۰۰۳).

علاوه بر تمایل علمای درباری برای حفظ قدرت خاندان آل سعود، در واقع فلسفه اصلی حرام شمردن عریضه‌نویسی و درخواست‌های اصلاح‌طلبان، ترس از تأثیر اصلاحات بر کاهش نفوذ وهابیت در این کشور است. در این زمینه «حمزه الحسینی» یکی از مخالفان نظام سعودی بر این باور است: «اصلاحات سیاسی ابتدا باعث کاهش اقتدار و خودمختاری نهادهای مذهبی شده و سپس کمرنگ شدن ویژگی‌های مذهبی دولت را به دنبال دارد. اصلاحات حالت تفوق و تک‌صدایی عقاید وهابیت را ضعیف می‌کند و ظهور تکثرگرایی را به دنبال دارد» (al-Hasan, 2004: 2 December).

۴.۸. حرمت شرعی تظاهرات

تحولات خاورمیانه در سال‌های اخیر عربستان سعودی را در محاصره دگرگونی‌هایی از

جمله سرنگونی متحدان، تضعیف جایگاه این کشور و چالش مشروعیت داخلی و منطقه‌ای قرار داده؛ تا جایی که محیط داخلی و پیرامونی این کشور، از نظر امنیتی و سیاسی به شدت متأثر شده و در کنار تحولات بیداری اسلامی، در بزرگ‌ترین چالش امنیتی و سیاسی منطقه‌ای عربستان، سعودی‌ها نظاره‌گر کامیابی‌های منطقه‌ای رقیب ایدئولوژیک و سیاسی خود، یعنی ایران بودند (میرزائی، حمایتیان و خواجهئی، ۱۳۹۳: ۱۷۱).

در این راستا معارضین عربستانی با تبلیغات گسترده مردم را به برگزاری روز خشم در ۱۱ مارس ۲۰۱۲ دعوت کرده و همچنین طومارهایی از سوی روشنفکران، فعالان سیاسی لیبرال و اسلام-گرایان سلفی در کشور منتشر و به مقامات سعودی ارائه شد. در این طومارها اصلاحاتی درخواست شد که مهم‌ترین آن‌ها عبارت بودند از: شکل‌گیری پارلمان با قدرت کامل قانونگذاری، استقلال قوه قضایی، آزادی بیشتر برای ایجاد نهادهای جامعه مدنی، تضمین آزادی بیان، آزادی زندانیان سیاسی و تلاش‌های گسترده برای ریشه‌کن کردن فساد اداری (Gregory Gause, Dec 2011: 9 - 10).

نهادهای مذهبی وابسته به رژیم، اقداماتی را برای کنترل خواسته‌های معترضان و ممانعت از شدت اعتراضات انجام دادند. از جمله آنکه ابتدا مفتی اعظم شیخ عبدالعزيز آل شیخ بزرگ-ترین مقام مذهبی این کشور، تظاهرات در کشورهای عربی را محکوم کرده و آن را «اقدامات مخرب موجب هرج و مرج و توطئه-ای از سوی دشمنان اسلام» برشمرد. همچنین در ۶ مارس ۲۰۱۱ که در عربستان سعودی به عنوان روز خشم اعلام شد، شورای کبار العلماء به‌منزله اصلی‌ترین نهاد مذهبی این کشور بیانیه‌ای درباره ممنوعیت شرعی تظاهرات در عربستان صادر کرد (Ibid: 7 - 8).

به این ترتیب وهابیون درباری با این اقدام مشروعیت اعتراضات را زیر سؤال برده و با توجه به این وضعیت، عملاً حکومت آل سعود به حربه شرعی برای مقابله با گروه‌های مخالف دست یافت.

۴. ۹. توجیه فاجعه منا

در موسم حج سال ۲۰۱۵ که بر اثر بی‌تدبیری آل سعود در اداره حرمین شریفین، چند هزار حاجی از کشورهای مختلف در منا کشته شدند، با وجود ناتوانی حاکمان سعودی در مدیریت این بحران، شیخ عبدالعزيز بن عبدالله آل الشیخ مفتی اعظم و رئیس هیئت علمای عربستان

سعودی در دیداری که پس از این حادثه با «محمد بن نایف بن عبدالعزيز» ولیعهد عربستان سعودی داشت، با تمجید از خاندان سلطنتی و اداره حرمین شریفین گفت: بسیاری از کشورها به خاطر دین، حکومت و اقتصاد عربستان به پادشاهی این کشور حسادت کرده و شما در حادثه‌ای که رخ داده مسئول نیستید، زیرا تمام آنچه در اختیار و توان داشتید ارائه کردید، اما در مورد این حادثه کاری از عهده انسان برنمی‌آید، چون «قضا و قدر» بوده که انسان در آن نقش نداشته و به هر حال رخ می‌داد (بی بی سی فارسی، ۴ مهر ۱۳۹۴).

وهابیت با توجیه فاجعه مذکور در صدد برآمدند تا این نکته را برجسته کنند که دولت عربستان هیچ تقصیری در این زمینه نداشته و بی‌کفایتی مقامات عربستانی در مدیریت مراسم حج را در میان کشورهای اسلامی در قالب قضا و قدر الهی توجیه‌پذیر جلوه دهند.

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بای جهان اسلام

نتیجه گیری

با توجه به پیوند تاریخی آل سعود با علمای وهابی، حمایت وهابیت از ساختار قدرت موجود، از دلایل اصلی استمرار/تداوم قدرت در عربستان سعودی محسوب می شود و در مقابل دولت نیز به ازای استفاده از وهابیت (مشروعیت بخشی به حکومت)، آن ها را از مواهب خود بهره مند می کند.

وهابیت بر مبنای اصل استیلاء و حرمت قیام علیه حاکم، مبتنی بر تفکرات ابن تیمیه و اجرای محمد بن عبدالوهاب در عربستان، این ایده را ترویج می کند که پادشاه نماینده اراده خدا در قلمرو سیاسی، حامی و مدافع اسلام و حرمین شریفین، مجری حدود اسلام، منشأ خیر و برکت برای مردم بوده و فرمانش بر همگان لازم الاطاعه است.

با توجه به اینکه وهابیت در جامعه سعودی، هر گونه مخالفت با رژیم سعودی را مخالفت با ولی امر و در نتیجه هم طراز با کفر دانسته و جامعه را از آن نهی می کند و از این طریق به تضعیف و حذف رقبای آل سعود کمک می کند، در مقابل آل سعود نیز با بهره گیری از ابزارها و امکانات قهری و تشویقی خویش، هر گونه رقیب داخلی وهابی شامل اهل سنت غیر حنبلی، شیعیان و سایر رقبای غیروهابی که مشروعیت گفتمان وهابی را در جامعه سعودی به چالش بکشد، از صحنه حذف می کند.

از آنجا که خاندان آل شیخ (وهابیت) از نفوذ خویش در جامعه به سود آل سعود بهره می گیرند، در ازای اعطای مشروعیت، فراتر از نقش یک نهاد دینی، سهمی از قدرت را در سطوح بالای نظام داشته و علاوه بر تشکیلات مذهبی حکومتی، وهابیت با حمایت آل سعود سازمان های گسترده داخلی را در رابطه با امور مذهبی و گسترش آیین وهابیت تشکیل داده و مازاد بر آن با گسترش نفوذ وهابیت در خارج کشور از طریق «رابطه العالم الاسلامی»، حمایت از فعالیت دانش آموختگان وهابی، تقویت گروه های افراطی و...، در عرصه های فراملی نیز دست به توجیه اقدامات آل سعود می زنند.

با توجه به اهمیت آل سعود برای گسترش وهابیت، برخی از متفکران وهابی دولت آل سعود، بیش از آنکه نظرشان از سر ایمان باشد، به حفظ جایگاه و امتیازات خود در ساختار قدرت اندیشیده و حتی با وجود آنکه برخی از علمای طرفدار رژیم سعودی در داخل و خارج این کشور از وابستگی آل سعود به کفار، فساد موجود در میان درباریان سعودی و سایر

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش های پایایی جهان اسلام
جمعیه در اسات العالم الاسلامی

مشکلات حکام سعودی مطلع هستند، بنا بر ضرورت پذیرش و احترام نسبت به قدرت فائقه از آنان طرفداری می‌کنند و یا حداقل سکوتی رضایتمندانه را پیش گرفته‌اند. در این راستا اکثریت وهابیون درباری در طول چند دهه گذشته دست به توجیه اقدامات آل سعود از طریق صدور فتواهای سیاسی زده و حتی اگر سیاست دولت در تقابل با اعتقادات مذهبی آن‌ها باشد، باز هم به توجیه اقدام آل سعود می‌پردازند.

کارکرد مشروعیت‌بخشی وهابیت زمانی قابل تأمل است که ابزار فتوا برای توجیه آن دسته از اعمال دولت که مخالف احساسات عمومی و حساسیت‌های مذهبی است، به کار گرفته می‌شود. با توجه به توجیه برخی مواضع متناقض آل سعود با شرع از سوی وهابیت، به خواننده چنین القا می‌شود که علمای وهابی «اسلام را تحت انقیاد» خواسته‌های خود درآورده‌اند و لذا هر وقت ضرورت ایجاب کند، فتوایی در جهت حفظ قدرت حاکمان سعودی صادر می‌کنند.

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

۱۰۸

سال پنجم، شماره چهارم، زمستان ۱۳۹۴

منابع

الف. فارسی

آقای، داود، سیاست و حکومت در عربستان سعودی، تهران، نشر کتاب سیاسی، ۱۳۶۸.
 ابراهیم، فؤاد، شیعیان عربستان، ترجمه سلیمه دارمی و فیروزه میررضوی، تهران، ابرار معاصر، تهران، ۱۳۸۶.
 ابراهیمی، محمدحسین، تحلیلی نو بر عقاید وهابیان، قم، بوستان کتاب، ۱۳۸۸.
 ابوریش، سعید، ک، آل سعود و انتفاضة الحرم، جزوه سازمان انقلاب اسلامی جزیره العرب، تهران، بی تا.
 اشرف نظری، علی و لقمان قنبری، «شکاف‌های فرهنگی و منازعات ایدئولوژیک در کشورهای عرب خاورمیانه با تأکید بر تحولات سیاسی ۲۰۱۰-۲۰۱۴»، فصلنامه پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام، سال ۴، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۳.

السعيد،ناصر، خاندان سعودی را بشناسیم، ترجمه ابومیشم، تهران، انتشارات فراهانی، ۱۳۶۷.
 جابری، محمد عابد، عقل سیاسی در اسلام، ترجمه عبدالرضا سواری، تهران، نشر نی، ۱۳۸۴.
 جعفری، حسن و محمد بهرامی خوشکار، «جریان‌شناسی گروه‌های تکفیری انحرافی در اسلام»، فصلنامه پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام، سال ۴، شماره ۳، پاییز ۱۳۹۳.
 سلیمانی، محمدباقر، بازیگران روند صلح خاورمیانه، تهران، دفتر مطالعات سیاسی و بین‌المللی، ۱۳۷۹.
 شهرستانی، محمد بن عبدالکریم، الملل والنحل، ترجمه افضل-الدین صدر ترکه اصفهانی، تهران، نشر اقبال، ۱۳۲۱.

شیخ‌الاسلامی، محمدحسن و حمید سرادر، «الگوی مذهبی در دیپلماسی فرهنگی عربستان: موردکاوی سازمان رابطه العالم الاسلامی»، فصلنامه پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام، سال ۲، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۱.

طاهری، سید مهدی، رساله دکتری علوم سیاسی با عنوان «علل تداوم قدرت رژیم پادشاهی عربستان سعودی»، تهران، دانشگاه علامه طباطبائی، ۱۳۹۳.
 فیض‌الاسلام، سید علی نقی، نهج‌البلاغه، قم، دارالفکر، ۱۳۸۵.
 قرآن کریم.

میرزائی، جلال، احسان حمایتیان و محمدحسن خواجه‌نوی، تأثیر تحولات بیداری اسلامی بر روابط جمهوری اسلامی و عربستان سعودی، فصلنامه پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام، سال ۴، شماره ۲، زمستان ۱۳۹۳.
 هوشنگی، حسین و احمد پاکتچی، بنیادگرایی و سلفیه: بازشناسی طیفی از جریان‌های دینی، تهران، دانشگاه امام صادق، ۱۳۹۰.

واعظی، محمود و علی‌اکبر اسدی، شورای همکاری خلیج فارس: سیاست خارجی و روندهای داخلی، تهران، مرکز تحقیقات استراتژیک مجمع تشخیص مصلحت نظام، ۱۳۸۹.
 کریم زاده، پروانه، وهابیت در بوته نقد، تهران، دارالفکر، ۱۳۸۵.

مالکی، حسن بن فرحان، مبلغ نه پیامبر، ترجمه سید یوسف مرتضوی، قم، نشر ادیان، ۱۳۸۶.

ب. عربی

ابن تیمیه، السیاسة الشرعیة فی اصلاح الراعی و الراعیة، بیروت، دار ابن هزم، ۲۰۰۳.

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام

۱۰۹

وهابیت و استمرار حاکمیت آل سعود

- ابن حزم، الفصل فی الملل و الأهواء والنحل، بغداد، مكتبة المثنی، ۱۳۸۸.
- ابن كثير، اسماعيل بن عمر، البدايه و النهايه، بيروت، دار الفكر، ۱۴۰۷.
- ابن هشام، أبو محمد عبد الملك، السيرة النبوية، تحقيق السقا والشليبي، مطبعة الحلبي، ۱۳۵۵.
- ابو علي، عبدالفتاح، من محاضرات في تاريخ الدولة السعودية الاولى، رياض، الانوار للنشر و التوزيع، ۱۹۶۹.
- البيضاوي، ناصر الدين، أنوار التنزيل وأسرار التأويل، بيروت، دار الكتب العلمية، ۱۴۲۹.
- الترمذي، محمد بن عيسى، سنن الترمذي: كتاب الفتن، بيروت، دار الكتاب العربي، ۱۴۲۶.
- الرازي، محمد فخر الدين، التفسير الكبير، مصر، المطبعة البهية، ۱۹۳۸.
- الرشيد، مضوى، تاريخ العربية السعودية بين القديم و الحديث، بيروت، دار الساقى، ۲۰۰۵.
- الزمخشري، أبو القاسم محمود بن عمرو بن أحمد، الكشاف عن حقائق غوامض التنزيل، مصر، مطبعة الاستقامة، بی تا.
- الفراء، محمد بن الحسين أبويعلی، الأحكام السلطانية، مصر، مطبعة الحلبي، ۱۹۶۰.
- الکاتب، احمد، الفكر السياسي الوهابي، بيروت، دار الشورى للدراسات و الاعلام، ۲۰۰۴.
- الماوردي، أبي الحسن علی محمد، الأحكام السلطانية، مصر، مطبعة الحلبي، ۱۹۶۰.
- المعتزلي، ابن أبي الحديد، شرح نهج البلاغه، بيروت، دار الكتب العلمية، ۱۹۹۸.
- الياسيني، أيمن، الدين و الدولة في المملكة العربية السعودية، لندن، دار الساقى، ۱۹۹۰.
- أبو زهرة، محمد، المذاهب الإسلامية، مصر، المطبعة النموذجية، ۱۹۴۸.
- جريدة ايلاف، ۲۰ ژانویه ۲۰۰۳.
- شراره، وضاح، الأهل الغنيمة: مقومات السياسة في المملكة العربية السعودية، بيروت، دار الطلعة للطباعة و النشر، ۱۹۸۱.
- عبد الحميد، صائب، ابن تيمية في صورته الحقيقية، بيروت، الغدير للدراسات و النشر، ۱۹۹۵.
- عبدالفتاح، ابو علي، من محاضرات في تاريخ الدولة السعودية الاولى، رياض، مؤسسه الانوار للنشر و التوزيع، ۱۹۶۹.
- فؤاد، حمزه، قلب جزيرة العرب، رياض، مكتبة النصر الحديثة، ۱۹۶۸.
- فيلبي، هاري سانت جون، العربية السعودية، رياض، مكتبة العبيكان، ۲۰۰۲.
- كشيشيان، جوزيف. ا، الخلافة في العربية السعودية، بيروت، دار الساقى، ۲۰۰۳.

ج. انگلیسی

- al-Hasan, Hamza, "General Observations on Political Reforms in Saudia Arabia", House of Lords, Thursday, December 2, 2004.
- Dekmegian, R. Hair, Islam in Revoluion: Fundamentalism in the Arab World, Syrecuse University press, 1985.
- Gregory, F. Gause, "Saudi Arabia in the New Middle East" Council Special Report, no 63, Council on Foreign Relations (CFR), Dec. 2011.
- Jehl, Douglas, "A Nation Challenged: Saudi Arabia; Holy War Lured Saudis As Rulers

Looked Away", New York Times, 27 Dec 2001.

Wright, Lawrence, "The Man Behind Bin Laden," The New Yorker, 16 September 2002.

د. سایت‌ها

<http://abna.com>

www.bbc.com/persian

DOI: ۱۰.۲۱۸۵۹/priw-۰۶۰۱۰۴

به این مقاله این گونه استناد کنید:

طاهری، سید مهدی، احمدوند، شجاع (۱۳۹۴)، «وهابیت و استمرار حاکمیت آل سعود» فصلنامه پژوهشهای سیاسی جهان اسلام، س ۵، ش ۴، زمستان ۹۴، صص ۸۷-۱۱۱.

۱۱۱

وهابیت و استمرار حاکمیت آل سعود

